

Ngày hoa hướng dương

“Anh nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng cái gì ra cái gì cả. Anh thấy hai đứa mình xa lạ với nhau quá. Em không quan tâm gì đến hoa hướng dương, trong khi đầu óc anh thì cứ cuồng loạn vì nó. Nhưng rồi khi em kể về chuyện mấy cái ghế đá, thì anh lại nghĩ trên đời này, nếu không có anh thì em biết kể chuyện này với ai đây. Anh chẳng quan tâm đến đám ghế đá trong trường em màu gì, thú thật là vậy. Nhưng anh yêu em.”

Khi An bước vào tiệm bánh ngọt ở phố núi, mắt anh như bị hút vào một chi tiết: lọ hoa hướng dương đặt ở chiếc bàn gỗ góc quán.

Có năm bông tất cả, mỗi bông chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, nhụy màu nâu thẫm, cánh nhỏ vàng ươm bung nở. Cành hoa thẳng, to bằng ngón tay, tuyệt nhiên không có lá. Chúng được cắm trong một cốc gốm màu xanh da trời có đi vài đường gân trắng. Chiếc bàn nhỏ làm bằng thứ gỗ đen bóng. Một sự kết hợp màu sắc hài hòa, một chi tiết trang trí giản dị mà làm người ta thấy vừa ngỡ ngàng lại vừa bình yên.

Cô gái phục vụ mang tạp dề đỏ dường như hiểu ý, cười bảo anh “Hoa trong vườn nhà đó anh”. Anh quay sang mỉm cười, bắt chuyện “Ồ, sau nhà mình có vườn à?” “Dạ, không phải ở đây. Vườn nhà của chị chủ quán ở trên đèo anh à” “Ngoài chợ có bán hoa này không em?” “Có chứ anh. Anh mua về làm quà à?!” Cô gái thân thiện hỏi lại. Câu hỏi của anh đã tố cáo anh là du khách.

Anh chọn mua vài chiếc bánh ngọt cho chuyến đi vào rừng. Trước khi rời khỏi tiệm bánh, anh ngoái nhìn bình hoa vàng một lần nữa. Có cái gì như là sự mê hoặc tỏa ra từ năm bông hoa tươi mới, rực rỡ này. Quỳnh, vợ mới cưới của anh đang ngồi ngay ngắn bên cạnh ghế lái. Cô hôm nay trông thật khỏe khoắn trong bộ đồ thể thao xám nhạt viền xanh, giày cao cổ gọn gàng.

Thường ngày, Quỳnh luôn mặc váy. Lúc nào cô cũng thướt tha guộc gầy, khiến cho người xung quanh bao giờ cũng có cảm giác rình rập của sự gầy đổ. Nước da cô trắng xanh nhìn rất yếu đuối. An nhớ như in ngày anh dẫn cô về nhà, mẹ anh cứ hỏi “Hình như cô bé này hay đau ốm lắm phải không

con?”

Sự thật là Quỳnh chẳng đau ốm gì cả. “Tặng người của em nó vậy!” Cô giải thích. Cô bơi và đánh tennis thường xuyên. Lúc nào cô cũng chê anh to cao vậy mà yếu xiu. Đúng thế thật, anh chỉ vướng một trận mưa thôi đã cảm, hắt hơi sổ mũi om xòm. Còn Quỳnh, ít khi cô bị ốm vặt. Đôi khi anh và cô thường đùa nhau, trời cho cô cái vóc dáng tội nghiệp ấy để cô dễ bề “lừa đảo” thiên hạ. Người ta – một cách vô thức – nường nhẹ, cẩn trọng khi tiếp xúc với cô. Như thể đang bưng một cây nến leo lét, nếu thổi mạnh thì sẽ tắt phụt ngay.

Anh để túi bánh cạnh mấy chai nước suối, lấy chiếc mũ rộng vành từ băng sau chụp lên đầu vợ. Cô tròn mắt nhìn anh “Em muốn râm nắng một chút mà!” Anh cười, vặn chìa khóa, nổ máy xe “Không hiểu sao anh cứ lo là mặt trời sẽ xuyên thấu qua em mất” Cô chồm lên hôn má anh. Rồi họ chạy ra ngoại thành.

Con đường một bên là hồ, một bên là rừng thông nằm êm đềm trong ngày đầu thu nắng nhẹ. Quỳnh gỡ kính mát ra, nheo nheo mắt. Cô muốn nhìn rõ màu thật của cảnh vật chung quanh. Đeo kính, như cô nói, luôn mang lại cảm giác xem ảnh đã qua chỉnh sửa. “Anh, sao không thấy hoa quỳ?” Cô chợt hỏi. “Mới đầu thu mà em. Đến mùa đông mới có hoa quỳ. Người ta gọi nó là hoa báo đông” “À, vậy mà em cứ tưởng nó nở quanh năm chứ”.

Quỳnh luôn làm người ta ngạc nhiên. Cô có thể đọc được vanh vách đến hai mươi ba chữ số sau dấu phẩy của số pi, nhưng không thể phân biệt được cây gì với cây gì. Kiểu vậy. Hay là nếu ta bắt đầu đếm sao trên trời với vận tốc 1 phút 1 ngôi sao, thì sau bao lâu sẽ đếm xong, Quỳnh biết rõ. Nhưng cô không thể nào biết tại sao người ta lại phải sơn gốc cây cho trắng hếu cả lên. (Để phòng sâu bệnh đấy, trong trường hợp bạn cũng không biết) Và tất nhiên cô không biết là ở ngoài Trung, dù là chị hay em của mẹ cũng kêu bằng dì hết. Những chi tiết đại loại như vậy đối với cô rất lạ kỳ, mới mẻ và cô luôn ghi nhận chúng một cách thích thú.

Và anh, như một định mệnh, trở thành chồng cô để giải đáp cho cô những điều đó. Cái tập hợp những thứ anh và Quỳnh biết dường như không giao nhau. Họ chưa bao giờ thôi bất ngờ về nhau.

“Em, sáng nay anh thấy năm bông hoa hướng dương cắm trong một cái ly

gồm màu xanh da trời” Anh bảo Quỳnh. “Dạ” Cô thờ ơ. Anh cố gắng bám víu vào câu chuyện. “Nhìn đẹp lắm em à!” “Dạ” Cô lặp lại, vẫn nhịp điệu như thế. “Em không quan tâm đến hoa hướng dương hả?” Anh quay sang vợ, ngạc nhiên. Anh tưởng cô quan tâm đến hoa quỳ, thì phải quan tâm đến hướng dương chứ.

Cô nhìn anh ngờ ngàng, hỏi lại “Anh thích hoa hướng dương lắm sao?” Bỗng nhiên anh thần người ra. Mình thích hoa hướng dương lắm sao? Lâu nay anh đâu có quan tâm gì đến chuyện hoa hoét. Sao tự nhiên hôm nay bình hoa nọ lại ám ảnh anh lâu vậy? “Không. Đâu có.” Anh lắc đầu, cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Quỳnh nhìn anh lạ lùng hồi lâu, rồi cô lại dán mắt vào con đường trước mặt.

Chẳng hiểu sao, suốt buổi picnic trong rừng hôm đó, anh và cô im lặng đến ngột ngạt. Họ chỉ trao đổi những câu thiết yếu nhất. Cô lặng yên gọt táo, anh lặng yên quét mứt cam và bơ lên bánh mì. Đến khi cô bật nhạc bằng cái loa nhỏ mang theo, thì họ dường như không mở miệng ra nói nữa.

Anh nhìn xuống đôi thông xanh mướt, mặt hồ lấp loáng nắng, cố gắng nghĩ xem mình đang nghĩ gì. Nhưng anh không thể nắm bắt được. Ý nghĩ cứ chuôi khỏi tầm kiểm soát của anh như một con cá da trơn ướm. Anh tập trung nghe lời Beatles đang hát. Họ hát về đồng dâu, chiếc tàu ngầm màu vàng, con chim đen, về căn nhà gỗ Nauy... Thằng trong bài “Gỗ Nauy” đã đốt nhà khi sáng thức dậy không thấy người yêu đâu. Thằng này khiếp thật chứ! Anh bắn khoăn không biết khi châm lửa đốt, thằng đó có đứng luôn trong nhà không, hay là ra ngoài rồi mới bùng que diêm cháy vào.

Anh định nói điều đó cho Quỳnh nghe, nhưng khi anh quay sang, Quỳnh đã úp chiếc nón cói rộng vành lên mặt. Hình như cô đã ngủ rồi. Anh ngăm nhìn cô gái mà đến bây giờ, anh vẫn không khỏi ngạc nhiên vì nàng đã là vợ mình hồi lâu. Rồi anh nâng nhẹ bàn tay cô lên, áp môi vào đó nhẹ nhàng. Cô vẫn nằm im lìm, thở đều đặn. Bỗng dưng anh thấy sao mà họ xa lạ với nhau quá chừng. Chưa bao giờ xa lạ như thế.

Anh nhớ đến người yêu đầu tiên, hồi vừa tốt nghiệp đại học. Cô ấy không xinh đẹp, nhưng lúc nào cũng đem cho người đối diện một cảm giác rất tươi mới. Họ quen nhau một năm, hay hơn gì đó, rồi cô tạm biệt anh sang Nhật du học.

Như những người lớn thực tế, anh và cô đều hiểu chuyển ra đi của cô là sự kết thúc. Nhưng anh không buồn, hai người cũng không nói nhiều về việc ấy. Anh đưa cô ra sân bay, họ ôm nhau dịu dàng, rồi cô đi. Chính lúc đó anh mới mơ hồ nhận ra, mình không gắn bó với cô gái này đậm sâu như mình tưởng. Anh nhìn cô bước ra khỏi đời anh cũng thản nhiên như nhìn một ngày mưa, hay là cái cốc vỡ. Chúng làm anh xáo động chút ít. Nhưng chỉ vậy thôi. Rồi anh cũng phải đi tiếp, dù là trời mưa hay cốc vỡ.

Anh tu một ngụm nước rồi đứng dậy mở cửa xe, lấy điện thoại đang cầm sạc. Màn hình hiển thị thông báo có email mới. Từ cô ấy, cô người yêu cũ đang sống ở Nhật. Thịnh thoảng cô vẫn email về cho anh hỏi thăm và kể vài câu chuyện về cô. Cô đang làm luận án tiến sĩ văn chương Nhật, đề tài là tiểu thuyết cổ đại gì đó. Anh không rành lắm mấy từ chuyên môn trong email của cô viết, nhưng đại khái anh hiểu cô rất hạnh phúc với điều mình đang làm. Vậy là đủ. Trong anh, cô là một cái gì đó rất êm đềm và tin tưởng, luôn như vậy. Và việc biết cô đang ổn thỏa làm anh yên lòng.

“Lúc đọc email anh thông báo đám cưới, em rất muốn gọi ngay cho anh. Em muốn hỏi vợ anh là người như thế nào, làm gì, có xinh không. Đại loại vậy. Rồi em nghĩ sao mà mình vô duyên quá, nên đã cố gắng không liên lạc gì với anh kể từ hôm đó. Giờ thì em nghĩ em đã điều khiển được sự tò mò của mình rồi.

Vậy là anh đã lập gia đình. Em cố gắng hình dung ra anh trong vai trò của một ông chồng. Không biết anh có giúp vợ rửa chén không, có cùng vợ đi siêu thị không. Nhưng hình ảnh đó quá xa lạ với em. Em vẫn chỉ nhớ về anh như một anh chàng độc thân, hàng ngày tan làm chỉ về nhà đọc sách hoặc chúi đầu vào máy tính. Việc có ai đó đột nhiên gắn bó với cuộc sống của anh, thú thật, vẫn làm em ngỡ ngàng.

Mấy ngày gần đây em đi làm tình nguyện viên ở Fukushima cùng với sinh viên trong trường. Anh biết tại em làm gì không? Trồng hoa hướng dương. Mỗi người được phát một túi hạt giống. Người dân thì trồng trong vườn nhà, trong chậu cảnh, còn tình nguyện viên tại em thì trồng ở những khu đất công. Người ta nói cây hoa hướng dương sẽ khử phóng xạ trong đất.

Fukushima vẫn còn đây vết dấu hoang tàn. Nhưng em cứ tưởng tượng mãi về cái cảnh khi hàng ngàn hàng vạn cây hướng dương lớn lên và ra hoa....”

An lặng người khi đọc những dòng về hoa hướng dương. Giữa họ vẫn còn một sợi dây bí ẩn liên kết, hay chỉ là sự trùng hợp, anh không quan tâm. Anh chỉ đang cố gắng hiểu tại sao trong cùng một ngày, quá nhiều, quá nhiều những bông hoa hướng dương như trăm ngàn mặt trời rực rỡ rơi xuống cuộc đời anh. Anh thấy mình bốc cháy. Anh thấy tro bụi của chính mình. Anh thấy cuộc sống đang chảy trôi trước mắt cuốn mình đi. Anh thấy như thể có cái gì đó thiết yếu nhất trong mình đột nhiên bị rút cạn. Anh thấy hoảng sợ một cách vô lý.

Anh bất chợt nắm bàn tay gầy xanh của Quỳnh, xiết mạnh. Cô bỗng cất tiếng, mặt vẫn giấu dưới cái nón rộng vành. “Đau em!” Cô đã thức dậy, hoặc chưa bao giờ ngủ. An nằm xuống bên cạnh, ôm lấy vợ. Anh có cảm giác cô là điều cuối cùng có thể kết nối anh với cuộc sống này. Dù cô chẳng quan tâm gì đến hoa hướng dương cả.

“Em à, bên Nhật người ta đang trồng hướng dương để khử phóng xạ ở những khu rò rỉ hạt nhân.” Anh nghe mình cất tiếng nói thì thầm.

“Trong phóng xạ có chất Xê-si, cũng là thành phần của phân bón. Em đoán hoa hướng dương sẽ hút chất này để lớn lên” Cô nói, giọng âm vang trong lồng ngực anh. Lại là một điều kì quặc khác mà cô biết.

“Tự nhiên hôm nay anh gặp thấy và đọc thấy toàn về hoa hướng dương. Đến nỗi anh như bị nó ám ảnh. Kỳ quặc nhỉ?” Anh nói với vợ.

“Chẳng sao hết anh à, bình thường thôi. Như hồi đại học, đang ngồi trong lớp Triết bỗng nhiên em cứ muốn đi ra ngoài để xem mấy cái ghế đá trong trường màu gì. Em chẳng hiểu tại sao nữa, chỉ là em muốn kinh khủng. Em nghĩ lúc đó mà thầy không cho em ra ngoài, chắc em tự tử chứ chẳng chơi. Ngay phút đó, việc tụi ghế đá màu gì quan trọng với em kinh lắm. Thế là em khom người chuồn ra khỏi lớp bằng cửa sau. Bọn ghế đá ấy, cái thì màu xanh, cái thì màu đỏ, cái thì màu vàng. Em nói một mình: hóa ra chúng không trùng màu với nhau. Rồi em đi vào lớp.”

Quỳnh ngừng một lát. Rồi cô khẽ khàng hỏi anh “Anh có hiểu em đang nói gì không?”

“Anh nghĩ là anh hiểu” Anh trầm tư.

Kiểu như thế, bỗng một ngày người ta đặt tất cả chú ý vào một chi tiết xuất hiện trong đời mình, và thấy nó thật lạ lùng. Họ cố gắng tìm kiếm sự đồng cảm của những người xung quanh về cái chi tiết đó. Nhưng chẳng may nó lại nằm ngoài tầm quan tâm của những người kia. Thế là họ thấy hóa ra họ cô đơn kinh khủng. Anh thầm nghĩ.

“Vậy, anh nghĩ gì về hoa hướng dương? Nói cho em nghe đi.” Quỳnh đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng cái gì ra cái gì cả. Anh thấy hai đứa mình xa lạ với nhau quá. Em không quan tâm gì đến hoa hướng dương, trong khi đầu óc anh thì cứ cuồng loạn vì nó. Nhưng rồi khi em kể về chuyện mấy cái ghế đá, thì anh lại nghĩ trên đời này, nếu không có anh thì em biết kể chuyện này với ai đây. Anh chẳng quan tâm đến đám ghế đá trong trường em màu gì, thú thật là vậy. Nhưng anh yêu em.” An mỉm cười, nhìn sâu vào mắt vợ.

Lúc đó, một ý thức trong anh hiện lên rất mãnh liệt, rằng cô gái này là người đang chia sẻ cuộc đời cùng anh, trọn vẹn. Dù cô ấy không quan tâm đến hoa hướng dương, và có thể là nhiều điều khác nữa sẽ hiện ra trong đời anh, như những bông hướng dương ngày hôm nay.